

Arrest

nr. 278 718 van 14 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2019 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 7 september 2020 en op 9 juli 2021.

Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2019 werd ingediend en op data van 07.09.2020 en 09.07.2021 werd geactualiseerd door :

*E. (...) H. (...), F. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...) 1984
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de zus van mijnheer de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de persoon waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een relatie heeft sinds 2017 met een Belgische onderdane. Ter staving hiervan legt hij een verklaring voor van zijn partner en verschillende bewijzen van samenwonen (met name facturen, post op het gemeenschappelijk adres en abonnement van de Lijn). Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure. Ook al legt betrokkene stukken voor waaruit een samenwonen sinds 2018 blijkt, in casu blijkt dat verzoeker en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RW, arrest nr 268211 van 14.02.2022).

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zowel zijn gezins-als zijn privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve

banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar zijn Belgische zus. Echter, betrokkene toont de verwantschapsbanden met dit gezinslid niet aan. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. Wat zijn partner betreft, merken we op dat verzoeker en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RW, arrest nr 268211 van 14.02.2022). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden enkel een verklaring van zijn zus en van zijn partner voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene

was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RW, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2018 in België zou verblijven, dat hij hier sociale en professionele relaties ontwikkeld zou hebben, dat hij snel geïntegreerd zou zijn, dat hij zeer snel werk gevonden zou hebben, dat hij werkwilleg zou zijn, dat hij niet van plan zou zijn om steun te vragen bij de overheid, dat hij redelijks Frans en Nederlands zou spreken, dat hij Nederlandse les zou volgen, dat hij zou wensen bij te dragen door te werken, dat hij zich zeer goed en snel aangepast zou hebben aan onze maatschappij, dat hij aan al zijn verplichtingen zou voldoen, dat hij een uitnodiging tot sollicitatie voorlegt evenals verschillende facturen inzake thuisonderwijs Nederlands, zijn arbeidsovereenkomst, een verklaring van zijn zus en zijn Mobib kaart) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 20 juni 2022 neemt de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker eveneens een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 278 160.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

1.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verschillende arresten van het EHRM en van uw Raad om te stellen dat de gezinsband tussen verzoeker en zijn partner geen beschermd gezinsleven vormt omdat enkel de leden van het kerngezin worden beschermd. Verzoeker en zijn partner zijn volwassenen en bij geen van beiden kan er een vorm van kwetsbaarheid worden vastgesteld.

In casu vormen verzoeker zijn partner wel degelijk het kerngezin: man en vrouw. Zij zijn al sinds 2017 samen. Ze wonen samen, leven als man en vrouw. Er werden tal van stukken overgemaakt om de relatie aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt een extra voorwaarde aan de wet toegevoegd door te vereisen dat er vorm van kwetsbaarheid zou moeten zijn om te kunnen spreken van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8EVRM.

2.

i.

Verzoeker heeft in België gewerkt, heeft een werkbeloften en is werkwilleg.

Het argument van integratie en opgebouwd sociale en professionele leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Het begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen

hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale contacten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

In hoofde van verzoeker is er sprake van professionele relaties.

Gelet op deze mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat de verwerende partij de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid van artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar welke reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land.

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

ii.

Bovendien motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing niets omtrent de professionele relaties van de verzoeker. Er wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over de professionele relaties van verzoeker.

Verwerende partij heeft de voorgelegde stukken niet of nauwelijks bekeken en heeft al helemaal niet het gehele plaatje bekeken. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd. Verwerende partij heeft de motiveringsverplichting geschonden en tevens de zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112)."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid om haar beslissing met redenen te omkleden en de feiten op grond waarvan zij de beslissing heeft genomen, te vermelden.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder verwijst naar de toepasselijke rechtsgrond, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, om te stellen dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn verblijfsaanvraag niet zou kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Daarna zet verweerder op omstandige wijze uiteen waarom hij tot deze conclusie is gekomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker beroept zich daarnaast ook op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel hem niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een verblijfsaanvraag indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat niet afdoende aannemelijk is gemaakt dat het voor verzoeker onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker geeft aan het oneens te zijn met de bestreden beslissing. Hij betoogt in de eerste plaats dat hij wel degelijk een kerngezin vormt met zijn partner. Volgens verzoeker wordt er een voorwaarde aan de wet toegevoegd waar de bestreden beslissing vereist dat er enige vorm van kwetsbaarheid voorhanden zou moeten zijn om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Omtrent het gezinsleven van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende gezegd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een relatie heeft sinds 2017 met een Belgische onderdane. Ter staving hiervan legt hij een verklaring voor van zijn partner en verschillende bewijzen van samenwoning (met name facturen, post op het gemeenschappelijk adres en abonnement van de Lijn). Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure. Ook al legt betrokkene stukken voor waaruit een samenwoning sinds 2018 blijkt, in casu blijkt dat verzoeker en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RW, arrest nr 268211 van 14.02.2022).

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zowel zijn gezins-als zijn privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (...) Wat zijn partner betreft, merken we op dat verzoeker en zijn partner volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. (RVV, arrest nr 268211 van 14.02.2022).”

Hieruit blijkt niet dat verweerder het bestaan van een kerngezin betwist. In het kader van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet verzoeker aantonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, met name omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker dient dus aan te tonen dat het hebben van een gezinsleven in België hem verhindert om tijdelijk terug te keren naar Marokko om daar via de normale procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Het komt de Raad dan ook niet incorrect of kennelijk onredelijk voor dat verweerder betreffende verzoekers gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM oordeelt dat een tijdelijke scheiding van zijn partner hem niet verhindert om de verblijfsaanvraag in het land van herkomst

in te dienen. Verweerder motiveert dat er geen reden bestaat om aan te nemen dat de twee volwassen personen *in casu* niet minstens tijdelijk van elkaar gescheiden kunnen leven gedurende de tijd die nodig is om de verblijfsaanvraag vanuit Marokko in te dienen en het antwoord af te wachten. Dit motief wordt niet tegensproken door het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou verweerder een extra voorwaarde aan de wet hebben toegevoegd door te vereisen dat er enige vorm van kwetsbaarheid in hoofde van de betrokkenen zou bestaan. Het motief van verweerder betreft immers slechts een rechtmatige invulling van de wettelijke voorwaarde van het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Vervolgens beroept verzoeker zich op een schending van het recht op eerbiediging van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het EVRM bevat geen definitie van het begrip ‘privéleven’. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (*cf.* EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker legt *in casu* een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor. De arbeidsovereenkomst dateert van 19 november 2019 en stipuleert dat de werknemer, verzoeker, na het doorlopen van een proefdag in dienst zal treden. In zijn verblijfsaanvraag van 12 december 2019, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt, stelt verzoeker echter dat hij *“zonder beroep”* is. Hierin stipuleert hij verder dat hij zeer snel werk heeft gevonden en aan de slag ‘kan’ als café hulp. Gelet op deze tegenstrijdigheden in de verblijfsaanvraag en het ontbreken van enig sluitend bewijs dat verzoeker inmiddels effectief aan de slag is als café hulp, besluit de Raad dat niet met zekerheid is aangetoond dat verzoeker een vaste tewerkstelling heeft. Volledigheidshalve moet worden aangestipt dat verzoeker niet over de toestemming beschikt om in België arbeid te verrichten en er in dat opzicht dus sowieso geen rekening moet worden gehouden met de bewering van verzoeker dat hij een vaste job heeft.

Nog daargelaten de vraag of verzoeker effectief een vaste tewerkstelling heeft, stelt de Raad vast dat aangaande deze vermeende tewerkstelling wel degelijk is gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat (...) hij hier sociale en professionele relaties ontwikkeld zou hebben, (...) dat hij zeer snel werk gevonden zou hebben, dat hij werkwilgig zou zijn (...), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat verweerder met geen woord hierover zou hebben gerept. De motieven zijn bovendien correct en afdoende. De Raad benadrukt dat de elementen van lang verblijf en integratie in België, waaronder het hebben van een job, de gegrondheid van de verblijfsaanvraag betreft en niet het al dan niet ontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag. Dit is overigens geen element waaruit blijkt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk zo niet onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen in Marokko. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij in Marokko

onmogelijk nog een privéleven zou kunnen uitbouwen of dat hij er niet in de mogelijkheid zou zijn om er professionele activiteiten uit te oefenen of verder te zetten gedurende de behandelingsperiode van zijn verblijfsaanvraag.

Verzoeker betwist voorts dat de beoordeling van zijn lang verblijf en integratie tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag behoort. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, vindt het motief van verweerder, met name dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt in te nemen.

De Raad ziet tenslotte niet in welk belang verzoeker bij zijn kritiek omtrent artikel 8, tweede lid van het EVRM heeft, nu het een situatie van eerste toelating betreft en het EHRM reeds heeft geoordeeld dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in een dergelijke situatie.

Verzoeker slaagt er niet in een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noch van artikel 8 van het EVRM of van de bovenvermelde algemene beginselen aannemelijk te maken.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN